

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **Kaufland Česká republika v.o.s.**, se sídlem v Praze 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, generálnímu ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem v Praze, Kloknerova 26, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2012, č.j. MV-71775-4/PO-C-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu správních rozhodnutí

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Jihomoravského kraje (dále též „HZS Jmk“) ze dne

23. 5. 2012, č.j. HSBM-422-15/1-PR-2007. Tímto rozhodnutím HZS Jmk uložil žalobci pokutu ve výši 160 000 Kč za naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 76 odst. 2 písm. b) a § 76 odst. 1 písm. f) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o PO“), z důvodu porušení povinností právnické osoby dle § 5 odst. 1 písm. a) a b) cit. zák. Dále byla žalobci rozhodnutím uložena povinnost náhrady nákladů správního řízení ve výši 1 000 Kč podle § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 6 vyhl.č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradil jiným osobám a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška č. 520/2005 Sb.“).

[2] K naplnění skutkových podstat správních deliktů podle § 76 odst. 2 písm. b) a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o PO se měl žalobce jako právnická osoba dopustit tím, že jednak dne 30. 7. 2007 neudržel v objektu své provozovny v Brně, Kamenice 745/1, volný únikový východ, nacházející se naproti hlavnímu vchodu, a jednak dne 6. 8. 2007 neudržel ve své provozovně v Brně, Bubeníčková 4405/1, v provozuschopném stavu požárně bezpečnostní zařízení – elektrickou požární signalizaci a stabilní hasicí zařízení, včetně vodní clony, čímž porušil své povinnosti stanovené mu § 5 odst. 1 písm. a) a b) zákona o PO.

[3] Věcná a místní příslušnost HZS Jmk v uvedené věci byla dána ust. § 26 odst. 2 písm. m) zákona o PO, § 11 správního řádu a dále § 77 odst. 2 zákona o PO, podle kterého je hasičský záchranný sbor kraje příslušný k vybírání a vymáhání pokut.

[4] Z podkladových materiálů a především ze zápisu z tematické kontroly o dodržování povinností stanovených předpisy o požární ochraně ev.č. HSBM-5-4-1911/1-OPKO-2007-Vyh, provedené dne 30. 7. 2007, v provozovně žalobce v Brně, ul. Kamenice 745/1, vyplynulo, že žalobce neudržel volný únikový východ, resp. volný přístup k nouzovému východu naproti hlavního vchodu, neboť byl uzavřen nasazenou mříží, a ze zápisu z kontroly provedené dne 6. 8. 2007 v provozovně žalobce v Brně, ul. Bubeníčková 4405/1, vyplynulo, že žalobce nedoložil a neprokázal ve smyslu § 7 odst. 3 vyhl.č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), ve znění platném pro projednávanou věc, provozuschopnost požárně bezpečnostních zařízení – elektrické požární signalizace, kdy neprováděl zkoušky při provozu jednou za půl roku u samočinných hlásičů požáru a zařízení, které elektrická požární signalizace ovládá, a stabilního hasicího zařízení včetně vodní clony. Žalobce tak porušil své povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. a) a b) zákona o PO, čímž se dopustil výše uvedených správních deliktů. Uvedené skutkové a právní závěry byly dle správních orgánů zcela potvrzeny i při předchozím soudním přezkumu v uvedené věci - rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2012, č.j. 5 Ca 259/2008-61-64, který však rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušil z jiných důvodů a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Odvolací orgán následně zrušil rozhodnutí ze dne 17. 4. 2012, č.j. MV-5939-16/PO-2008, i prvoinstanční rozhodnutí HZS Jmk a vrátil mu věc k odstranění vytčených nedostatků a k vydání nového rozhodnutí.

[5] HZS Jmk se v novém prvoinstančním rozhodnutí především věnoval výši pokuty, kterou stanovil s přihlédnutím ke všem zákonným kritériím (§ 76 odst. 6 zákona o PO) a okolnostem případu. Závažnost protiprávního jednání žalobce především spatřoval v tom, že nedodržení uvedených základních podmínek požární bezpečnosti výrazně negativně ovlivnilo úroveň

zabezpečení požární ochrany ve velkoprostorových nákupních provozovnách, v nichž se za provozu vyskytuje velký počet osob nakupujících i zaměstnanců, a uzavření únikového východu nasazenou mříží, jakož i neprovozuschopnost jmenovaných požárně bezpečnostních zařízení, mohla mít za následek zvýšené ohrožení života a zdraví přítomných osob, spočívající ve zcela znemožněné evakuaci uzavřeným únikovým východem (v provozovně v Brně na ulici Kamenice 745/1), a v ohrožení osob i majetku nejen nezjištěním případného požáru hlásiči (v provozovně v Brně na ulici Bubeníčková 4405/1). V důsledku posledně uvedeného by mohla být nefunkční celá řada navazujících opatření pro omezení rozšíření a potlačení požáru a pro evakuaci, např. včasné ohlášení požáru a započetí evakuace s využitím zařízení dálkového přenosu, evakuačního rozhlasu a sirény, otevření vstupních automatických dveří, uzavření požárních dveří a klapek, spuštění zařízení pro odvod kouře a tepla apod. (viz návazná zařízení ovládaná elektrickou požární signalizací na str. 2 zápisu z tematické kontroly ev. č. HSBM-5-4-1911/1-OPKO-2007-Vyh), a existovala i hrozba případného většího rozšíření požáru, když žalobce nedoložil provozuschopnost stabilního hasicího zařízení včetně vodní clony. U obou skutků šlo o velmi závažné protiprávní jednání na úseku požární ochrany, a proto byla na místě sankce uvedená ve výroku rozhodnutí. Délka trvání protiprávního jednání nebyla přesně zjištěna, proto byl žalobce sankcionován jen za jednání zjištěné ke dni kontroly. Kritérium rozsahu způsobené škody nebylo uplatněno, neboť jde o delikty ohrožovací, jejichž škodlivost spočívá v prostém udržování protiprávního stavu, aniž by muselo dojít ke vzniku škody. Na základě toho byla žalobci uložena sankce v dolní hladině zákonného rozpětí činící až 500 tis. Kč, čímž byl dostatečně zajištěn její represivní i preventivní účinek a výše pokuty odpovídala i sankcím ukládaným za podobná porušení srovnatelným subjektům. HZS Jmk také poukázal na ust. § 77 odst. 1 zákona o PO, podle kterého lze zahájit řízení o uložení pokuty do jednoho roku ode dne, kdy se státní požární dozor dozvěděl o porušení povinnosti, přičemž musí být pravomocně skončeno do tří let od porušení povinnosti. S ohledem na porušení povinností žalobce dne 30. 7. 2007 a 6. 8. 2007, a také ust. § 41 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), podle něhož po dobu řízení před soudem lhůty neběží, dospěl HZS Jmk k závěru, že lhůty byly v uvedené věci zachovány. Ve věci byl totiž již dne 22. 10. 2007 vydán příkaz, který byl k odporu žalobce ze dne 5. 11. 2007 zrušen. Prvoinstanční správní rozhodnutí bylo vydáno dne 30. 11. 2007, které odvolací orgán potvrdil dne 28. 5. 2008. Správní žalobu podal žalobce u Městského soudu v Praze dne 31. 7. 2008, který zrušil rozhodnutí odvolacího orgánu rozsudkem ze dne 7. 3. 2012 (v právní moci 15. 3. 2012). Po vrácení věci zrušil i odvolací správní orgán rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012, č.j. MV-5939-16/PO-2008, prvoinstanční rozhodnutí HZS Jmk ze dne 30. 11. 2007. Proto HZS Jmk vydal ve věci nové prvoinstanční rozhodnutí dne 23. 5. 2012 (nyní přezkoumávané společně s novým odvolacím rozhodnutím ze dne 1. 8. 2012).

[6] Žalovaný po nově provedeném odvolacím řízení dospěl k závěru, že prvoinstanční rozhodnutí HZS Jmk splňuje požadavky § 67 a náležitosti uvedené v § 68 správního řádu. Prvoinstanční rozhodnutí podle žalovaného nebylo vydáno v rozporu s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2012, č.j. 5 Ca 259/2008-61-64. Ten shledal skutková zjištění i právní kvalifikaci skutků za správné a v souladu se zákonem o PO, avšak vytknul, že správní orgány nedostatečně zdůvodnily výši uložené pokuty a nevypořádaly se s kritérii uvedenými v § 76 odst. 6 zákona o PO. Mimo to bylo v odůvodnění původního prvoinstančního rozhodnutí poukazováno na další porušení povinnosti, které však nebylo obsaženo ve výroku rozhodnutí.

Podle žalovaného byly soudem naznačené nedostatky v novém prvoinstančním rozhodnutí odstraněny a výši pokuty byla řádně a podrobně zdůvodněna na str. 2 a 3 rozhodnutí.

[7] Ohledně odvolací námitky vztahující se k požární bezpečnostním zařízením, žalovaný odkázal na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o PO, který ukládá právnickým osobám povinnost udržovat požárně bezpečnostní zařízení v provozuschopném stavu. Podle § 7 odst. 3 vyhl.č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), se provozuschopnost požárně bezpečnostních zařízení prokazuje dokladem o montáži, funkční zkoušce, kontrole provozuschopnosti, údržbě a opravách provedených dle podmínek v této vyhlášce. Zápis z tematické požární kontroly v provozovně Brně, Bubeníčкова 4405/1, ze dne 7. 8. 2007, jednoznačně prokázal, u kterých zařízení nebyly předloženy doklady a v jakých lhůtách. Žalovaný proto nesouhlasil s odvolací námitkou žalobce, že šlo jen o nedoložení provozuschopnosti požárně bezpečnostního zařízení a neuznal ani námitky směřující proti formulaci doby zjištění pochybení (nemělo být uvedeno ke dni kontroly, ale v době trvání kontroly) s tím, že se držel formulace prvoinstančního správního orgánu na str. 3 jeho rozhodnutí s odkazem na výrok rozhodnutí, kde byl řádně uveden časový údaj „30. 7. 2007“ a „6. 8. 2007“. Žalovaný pokládal za dostatečné odůvodnění výše pokuty prvoinstančním orgánem, který kladl důraz na charakter objektu a ohrožení velkého počtu osob. Naopak odmítl návrh žalobce, aby se prvoinstanční správní orgán zabýval otázkou rámcového počtu osob v době zjištění porušení povinností s tím, že šlo jen o subjektivní názor žalobce bez reálného základu. Žalovaný také odmítl tvrzenou nepřiměřenost uložené pokuty s tím, že ani časový odstup od spáchání správních deliktů do uložení sankce by neměl být důvodem ke snížení uložené pokuty. Ve věci probíhalo po celé období řízení a pokuta byla uložena v odůvodněné výši 160 000 Kč. Snížení pokuty na žalobcem navržených 80 000 Kč nebylo v odvolání podloženo ani zdůvodněno (až na časový odstup).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[8] Proti rozhodnutí podal žalobce včas žalobu. Namítl, že pro potvrzení prvoinstančního rozhodnutí HZS Jmk nebyly žalovaným splněny podmínky. Rozhodnutí správních orgánů jsou věcně a právně nesprávná, jsou v rozporu se skutečným stavem věci (či vnitřně rozporná u prvoinstančního rozhodnutí), nepřezkoumatelná a byla jimi uložena zjevně nepřiměřená pokuta. Rozhodnutí žalovaného ještě žalobce vytkl, že nemá náležitosti stanovené zákonem, a že žalobce byl zkrácen na svých právech tím, že nebylo rozhodováno na základě úplně zjištěného skutkového stavu věci, nebyly řádně přezkoumány odvolací námitky žalobce a procesně nebylo postupováno v souladu se zásadami správního trestání. Porušení posledně uvedených zásad žalobce vztáhl i k prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí.

[9] Z prvoinstančního rozhodnutí vyplývá, že kontrola byla u žalobce provedena ve dnech 30. 7. 2007 a 6. 8. 2007, tedy před pěti lety. Takový časový odstup musí být důvodem k podstatnému snížení pokuty. Základní zásadou správního trestání je aktuálnost uložené sankce, aby mohla plnit svůj účel. Mezi trestem a jednáním tak musí být přiměřená časová souvislost. Při správním trestání je nutno analogicky použít zásady trestání uplatňované v trestním právu. Proto žalobce odkázal na § 39 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Z ustanovení vyplývá, že při stanovení druhu a výměry trestu se přihlíží k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem, k době, která uplynula od spáchání

trestného činu, případné změně situace a k délce trestního řízení, pokud trvalo dlouho. Podle žalobce by měla být uvedena zásada aplikována i v rámci správního trestání a doba, která uplynula od deliktu, by měla být zohledněna v druhu a výši sankce. Prvoinstanční rozhodnutí však takové úvahy neobsahuje. Ačkoliv bylo ve věci vydáno již druhé prvoinstanční rozhodnutí, a od vydání prvního z nich uplynula doba více než pět let, nedošlo k žádné změně výše uložené pokuty. Žalobce tak má za to, že k délce značného časového odstupu mezi vytýkaným jednáním a rozhodováním o pokutě prvoinstanční správní orgán nepřihlédl.

[10] Žalobce dále namítal rozpor prvoinstančního rozhodnutí s rozsudkem Městského soudu v Praze. Svá tvrzení však žalobce blíže nekonkretizoval a neuvedl, v čem naznačené vady měly konkrétně spočívat.

[11] Žalobce též napadal závěry prvoinstančního správního orgánu v tom, že doba trvání byla toliko v době trvání kontroly, ačkoliv současně uvedl, že přihlédl k tomu, že v provozu se vyskytoval velký počet osob nakupujících a zaměstnanců, aniž by však toto vztáhl k okamžiku, v němž mělo závadné jednání žalobce trvat, tedy k okamžiku trvání kontroly. Podle žalobce se tak prvoinstanční správní orgán vůbec nezabýval otázkou počtu osob k okamžiku vytýkaného deliktu - k okamžiku provedení kontroly.

[12] Za přiměřenou sankci by žalobce považoval částku nepřevyšující 80 000 Kč, a to s ohledem na délku trvání deliktu, která byla vztažena pouze k okamžiku kontroly, a také k době, která uplynula od vytýkaného jednání a je delší než 5 let.

[13] Napadené rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné a nelze z něj ani zjistit, zda se žalovaný zabýval odvolací námitkou žalobce, že je při rozhodování o pokutě nutno přihlídnout k době, která uplynula od vytýkaného deliktu (upřesnění žalobního bodu viz výše s odkazem na analogické použití § 39 trestního zákona). Jelikož se žalovaný touto odvolací námitkou žalobce nezabýval, nepřezkoumal odvolání žalobce v požadovaném rozsahu ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu. Přitom napadené rozhodnutí žalovaného trpí stejnými vadami jako prvoinstanční správní rozhodnutí, a to s ohledem na stejné právní hodnocení. Nelze tedy zjistit, zda se žalovaný zabýval odvolací námitkou, že bylo nutno přihlídnout k časovému odstupu minimálně pěti let mezi deliktním jednáním a uložením sankce.

[14] Žalobce dále vytkl žalovanému, že shledal zdůvodnění pokuty s ohledem na charakter objektu a výskyt velkého počtu osob za dostatečný, a že odmítl povinnost prvoinstančního orgánu zabývat se otázkou počtu osob k okamžiku, kdy k deliktu došlo. Podle žalobce totiž žalovaný pouze zopakoval názor již uvedený v prvoinstančním správním rozhodnutí, aniž by se věcně odvolací námitkou žalobce zabýval. Žalobce není tím, kdo by měl hledat „reálná řešení“, povinnost řádného odůvodnění stíhá pouze správní orgány. Pouhé prohlášení správního orgánu, že se v objektu nachází velké množství osob, je dle žalobce zcela neurčité co do počtu a nemá oporu v provedeném dokazování či ve spisech. Jde pouze o domněnku správního orgánu. Proto se měl správní orgán objektivně zabývat počtem přítomných osob v objektu v okamžiku, kdy mělo dojít k deliktnímu jednání (okamžik provedení kontroly).

[15] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zrušil, event. aby soud uloženou pokutu snížil

v souladu s § 78 odst. 2 s.ř.s. Za adekvátní žalobce považoval pokutu nepřesahující 80 000 Kč.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[16] Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrval na stanovisku, vyjádřeném již v napadeném rozhodnutí. Podkladem pro prvoinstanční i druhoinstanční rozhodnutí byl Zápis z tematické požární kontroly provedené u žalobce v jeho provozovnách dne 30. 7. 2007 a 6. 8. 2007. Právní posouzení provedly správní orgány v souladu se zákonem o PO a s vyhláškou č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci). Z předchozího rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2012, č.j. 5 Ca 259/2008-61-64, podle žalovaného vyplynulo, že stav zjištěný při kontrole v obou brněnských provozovnách byl správně právně kvalifikován, avšak nedostatečně byla ve správním rozhodnutí odůvodněna kritéria pro stanovení výše pokuty dle § 76 odst. 6 zákona o PO. Vedle toho nezákonným bylo v rozhodnutí shledáno to, že v části odůvodnění bylo jako přitěžující okolnost pro vyšší pokutu shledáno další porušení povinnosti na úseku požární ochrany, které však nebylo uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nové prvoinstanční rozhodnutí vady napravilo a citovanou přitěžující okolnost z odůvodnění rozhodnutí vypustilo. Prvoinstanční rozhodnutí se také podrobně zabývalo kritérii pro stanovení výše pokuty dle § 76 odst. 96 zákona o PO.

[17] Žalovaný dále odmítl žalobní námitku týkající se pětiletého časového odstupu od zjištění porušení povinností do uložení pokuty, k němuž mělo být dle žalobce při ukládání pokuty přihlédnuto. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal již v rozhodnutí o odvolání tak, že časový odstup od spáchání správního deliktu nemůže být důvodem k podstatnému snížení uložené pokuty s ohledem na zásadu legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. K tomu poznamenal, že za předmětné správní delikty bylo možno uložit i pokutu vyšší, a to až 500 000 Kč (§ 76 odst. 1 zákona o PO), neboť neudržování volného únikového východu a neudržování provozuschopnosti požárně bezpečnostních zařízení patří mezi nejzávažnější porušení základních povinností na úseku požární ochrany. Námitka nepřiměřenosti pokuty nemohla obstát.

[18] Žalovaný také odmítl, že by se správní orgány měly zabývat počtem osob v kontrolovaných prodejnách v době zjištění správních deliktů. Již v odůvodnění odvolacího rozhodnutí žalovaný přisvědčil prvoinstančním závěrům odkazujícím na charakter kontrolovaných objektů a výskyt velkého počtu osob. Takové zdůvodnění výše pokuty považoval žalovaný pro daný účel za dostatečné a současně doplnil, že vzhledem k velikosti kontrolovaných objektů a rozdílnému pohybu osob (zákazníků a zaměstnanců) v daném okamžiku, by bylo nemožné určit přesný počet osob v objektech v době zjištění správních deliktů. Žalovaný závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[19] Zdejší soud v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí HZS Jmk, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**

[20] V daném případě žalobce učinil předmětem soudního přezkumu rozhodnutí o uložení pokuty za spáchání jiných správních deliktů dle zákona o požární ochraně (zákon o PO). Žalobce v podstatě nezpochybňoval spáchání předmětných správních deliktů. Namítal především nepřiměřenost uložené pokuty, a to hlavně s ohledem na neaktuálnost uložené sankce, značný časový odstup mezi zjištěním deliktů a uložením sankce, a také časový odstup mezi oběma ve věci vydaný prvoinstančními správními rozhodnutími, kdy nedošlo k žádné změně ve výši uložené pokuty.

[21] Pokud jde o zcela obecně uplatněné žalobní body, soud je neshledal důvodnými. Rozhodnutí obou správních orgánů jsou po formální i obsahové stránce v souladu se zákonem. Rozhodnutí splňují požadavky § 67 a náležitosti § 68 správního řádu, resp. u odvolacího orgánu též § 89 a § 90 cit. zák., a tedy nepostrádají žádnou ze zákonných náležitostí. Výroky rozhodnutí o jiném správním deliktu přitom splňují i požadavky kladené na tento typ rozhodnutí judikaturou (srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č.j. 2 As 34/2006-73, ve věci „*AQUA SERVIS a.s.*“, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Rovněž tak nelze rozhodnutí obou správních orgánů považovat za nepřezkoumatelná. Žalovaný v posuzovaném případě řádně přezkoumal k odvolání žalobce prvoinstanční rozhodnutí, a to v souladu s uplatněnými odvolacími námitkami. Neshledal žádné pochybení, ztotožnil se s hodnocením věci tak, jak jej provedl prvoinstanční správní orgán, zdůvodnění výše pokuty považoval za dostatečné, své závěry řádně, byť stručně, odůvodnil všemi rozhodnými skutečnostmi s ohledem na použitou právní úpravu, ve svém rozhodnutí se zabýval a vyjádřil ke všem odvolacím námitkám. Žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech.

[22] Žalobce jen obecně uvedl, že obě správní rozhodnutí byla vydána v rozporu se skutečným stavem věci, jsou nepřezkoumatelná, a že došlo u žalobce ke zkrácení na jeho právech v tom, aby bylo rozhodováno na základě přesně a úplně zjištěného skutkového stavu věci. Žalobce však v tomto směru neuplatnil žádné konkrétní námitky a neučinil tak ani v průběhu správního řízení, kdy po podání odporu proti vydanému příkazu ze dne 22. 10. 2007 byl informován přípisem ze dne 13. 11. 2007 o možnosti seznámit se s poklady, vyjádřit se k nim a navrhnout důkazy. Žalobce však toho nevyužil. Soud se z opatrnosti k obecně formulovaným námitkám vyjádří.

[23] Žalobce byl shledán vinným z porušení dvou povinností, a to jednak podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o PO, podle kterého jsou právnické osoby povinny obstarávat a zabezpečovat v potřebném množství a druzích požární techniku, věcné prostředky požární ochrany a požárně bezpečnostní zařízení se zřetelem na požární nebezpečí provozované činnosti a udržovat je v provozuschopném stavu, a jednak dle § 5 odst. 1 písm. b) cit. zák., podle kterého jsou právnické osoby povinny vytvářet podmínky pro hašení požárů a pro záchranné práce, zejména udržovat volné příjezdové komunikace a nástupní plochy pro požární techniku, únikové cesty a volný přístup k nouzovým východům atd. Jelikož žalobce neudržoval v provozuschopném stavu požárně bezpečnostní zařízení – elektrickou požární signalizaci a stabilní hasicí zařízení včetně vodní clony (zjištěno v provozovně v Brně, ul. Bubeníčкова 4405/1 dne 6. 8. 2007) a dále neudržoval volný únikový východ naproti hlavnímu vchodu (v provozovně v Brně, ul. Kamenice 745/1 dne 30. 7. 2007), porušil tak zákonem mu stanovené povinnosti (§ 5 odst. 1 písm. a) a b) zákona o PO), čímž naplnil skutkovou podstatu správních deliktů dle § 76 odst. 2 písm. b) a § 76 odst. 1 písm. f) zákona o

PO. Dle kvalifikace obou těchto správních deliktů v posledně citovaných ustanoveních bylo možno za každou z porušených povinností uložit žalobci pokutu až do výše 500 000 Kč.

[24] Dostatečným podkladem pro závěr o spáchání obou deliktů byl zápis o kontrole provedené dne 30. 7. 2007 a dne 6. 8. 2007 v brněnských provozovnách žalobce. Zápisy z obou kontrol podepsal ředitel provozovny (osoba pověřená žalobcem k jednání za něj při kontrolách prováděných státními orgány), který uvedl, že výsledky kontroly, které s ním byly projednány, bere na vědomí, a žádné výhrady vůči zapsaným zjištěním správního orgánu nevznsl. Na podkladě těchto zápisů byl vydán dne 22. 10. 2007 příkaz, proti němuž žalobce podal odpor, ve kterém však žádné konkrétní námitky žalobce neuplatnil (až na obecně uplatněné, týkající se rozporu se skutečným stavem věci, věcné či právní nesprávnosti, nepřezkoumatelnosti a nedostatku zákonných náležitostí). Následné možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, o čemž byl žalobce vyrozuměn přípisem ze dne 13. 11. 2007, žalobce nevyužil. Na to bylo dne 30. 11. 2007 vydáno prvoinstanční rozhodnutí se stejným výrokem, jako měl předchozí příkaz.

[25] Podle zdejšího soudu bylo jednání žalobce správními orgány řádně skutkově zjištěno, a také právně kvalifikováno. Pochybení žalobce, že únikový východ zahradil mříží (neudržoval volné únikové cesty), a že nedoložil provádění zkoušky zařízení EPS při provozu jednou za půl roku u samočinných hlásičů a zařízení, která EPS ovládá, a tak nedoložil provozuschopnost stabilního hasicího zařízení, bylo dostatečně doloženo zápisy z obou provedených kontrol. Proti kontrolním zjištěním žalobce ničeho nenamítal (ohledně způsobu provádění kontroly, ani jejího výsledku), neuvedl, v čem by spočívala nesprávnost takových zjištění a ani nepředložil svoji verzi skutkového stavu. Správním orgánům tak nelze ničeho vytknout. Na tom nic nemohlo změnit ani pozdější tvrzení žalobce (v prvním odvolání), kdy začal tvrdit, že nebylo zjištěno, že zařízení nebyla v provozuschopném stavu, nýbrž pouze to, že nebylo doloženo provádění některých zkoušek požárně bezpečnostních zařízení. To se však nezakládalo na pravdě. Provozuschopnost požárně bezpečnostních zařízení je prokazována ve smyslu § 7 odst. 3 vyhl.č. 246/2001 Sb., o požární prevenci, dokladem o jeho montáži, funkční zkoušce, kontrole provozuschopnosti, údržbě a opravách provedených podle podmínek stanovených touto vyhláškou. Podle zápisu o kontrole ze dne 6. 8. 2007 žalobce nedoložil, že zkouška zařízení EPS byla prováděna jednou za půl roku. Rovněž prvoinstanční správní orgán ve výroku a odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, že by žalobce „neudržoval požárně bezpečnostní zařízení v provozu“ (jak se pokusil tvrdit žalobce), nýbrž že nedoložil provozuschopnost požárně bezpečnostních zařízení, neboť neprováděl zkoušky při provozu jednou za půl roku (z čehož dovozoval, že zařízení neudržoval v provozuschopném stavu).

[26] Kvalifikace skutku podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o PO byla tedy správná, protože žalobce nedoložil ani při kontrole žádný doklad o tom, že zařízení jsou provozuschopná. Stejně tak pro naplnění skutkové podstaty podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o PO nebylo podstatné, z jakých příčin žalobce neudržoval volný únikový východ, který byl v době kontroly zahrazen mříží (žalobce příčiny tohoto jednání v průběhu správního řízení ani nenaznačil), a zda nebo kdy tuto překážku odstranil.

[27] Žalovaný ke skutku, který se týkal porušení povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o PO, v napadeném rozhodnutí ještě doplnil, že zápis z tematické požární kontroly v provozovně Brno, Bubeníčкова 4405/1, ze dne 6. 8. 2007, č.j. HSBM-5-4-1911/1-OPKO-

2007-Vyh, dokládal, u kterých konkrétních zařízení nebyly příslušné doklady předloženy a v jakých lhůtách. Nelze tak souhlasit s námitkou žalobce, že šlo „pouze“ o nedoložení provozuschopnosti požárně bezpečnostního zařízení. Jelikož žalobce neprováděl požadované kontroly zařízení, nemohl doložit příslušnými doklady nejen provádění kontrol, ale ani požadovanou provozuschopnost těchto zařízení, a tedy splnění zákonných povinností. Závěry správních orgánů tak může krajský soud pouze potvrdit.

[28] Závěry o skutkovém stavu i právní kvalifikaci obou protiprávních skutků žalobce, které učinily správní orgány v této věci, byly zcela potvrzeny již při předchozím soudním přezkumu rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 7. 3. 2012, č.j. 5 Ca 259/2008-61-64, který však shledal předchozí rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné z hlediska nedostatečného odůvodnění výše uložené pokuty s použitím kritérií dle § 76 odst. 6 zákona o PO, a především za nezákonné z důvodu smísení otázky viny a trestu při výtce dalšího nedostatku žalobci v odůvodnění rozhodnutí, který však nebyl kvalifikován jako další správní delikt ve výroku (v části odůvodnění předchozího prvoinstančního rozhodnutí bylo uvedeno další porušení povinnosti na úseku požární ochrany jako přitěžující okolnost, avšak nikoliv ve výroku tohoto rozhodnutí). Správní orgány byly v novém řízení vázány vysloveným právním názorem Městského soudu v Praze, a tak žalovaný s odkazem na tento rozsudek zrušil svým rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012, č.j. MV-5939-16/PO-2008, původní prvoinstanční rozhodnutí HZS Jmk a tomuto orgánu věc vrátil k odstranění nedostatků a vydání nového rozhodnutí. Zdejší soud nyní shledal, že prvoinstanční správní orgán vytknutý nedostatek v novém rozhodnutí odstranil a výši pokuty řádně zdůvodnil na str. 2 a 3 svého rozhodnutí. Žalovaný pak v odvolacím rozhodnutí důvody doplnil, zejména s ohledem na žalobcem uplatněné odvolací námitky.

[29] Pokud jde o předchozí výtky Městského soudu v Praze a nově zdůvodněnou výši uložené pokuty prvoinstančním správním orgánem, a to s přihlédnutím ke všem zákonným kritériím a okolnostem případu, zejména s ohledem na závažnost protiprávního jednání žalobce, dobu trvání tohoto protiprávního jednání a rozsah způsobené škody, pak v tomto směru krajský soud nyní neshledal při přezkumu nových rozhodnutí pochybení. Prvoinstanční správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí k tomu konkrétně vyložil, že nesplnění zákonných povinností, a tedy nedodržení základních podmínek požární bezpečnosti, výrazně negativně ovlivňuje úroveň zabezpečení požární ochrany v objektech žalobce – velkoprostorových nákupních provozovnách, v nichž se v době jejich provozu vyskytuje velký počet osob nakupujících i zaměstnanců, přičemž uzavření únikového východu nasazenou mříží, jakož i neprovozuschopnost jmenovaných požárně bezpečnostních zařízení, mohou mít za následek zvýšené ohrožení života a zdraví přítomných osob, spočívající jednak ve zcela znemožněné evakuaci a jednak v ohrožení osob i majetku nejen nezjištěním požáru hlásiči elektrické požární signalizace, v důsledku čehož by mohla být nefunkční celá řada navazujících opatření pro omezení rozšíření a potlačení požáru a též pro evakuaci (např. včasné ohlášení požáru a započetí evakuace s využitím instalovaného zařízení dálkového přenosu, evakuačního rozhlasu a sirény, otevření vstupních automatických dveří, uzavření požárních dveří a požárních klapek, spuštění zařízení pro odvod kouře a tepla apod. – viz návazná zařízení ovládaná elektrickou požární signalizací na str. 2 zápisu o kontrole), ale i v případném větším rozšíření požáru z důvodu neprovozuschopnosti stabilního hasicího zařízení včetně vodní clony (nebyla doložena jejich provozuschopnost). Tímto rozsáhlým

zdůvodněním podtrhl prvoinstanční správní orgán významnou závažnost protiprávního jednání žalobce na úseku požární ochrany, což právě dokumentovaly nastíněné škodlivé následky v případě včas nezjištěného požáru a při znemožněné evakuaci velkého počtu osob z rozlehlých provozoven žalobce. Dle názoru krajského soudu tak poskytl prvoinstanční správní orgán zcela konkrétní úvahu nad zákonnými kritérii ve vztahu k výši ukládané pokuty 160 000 Kč, která odpovídala uvedené závažnosti jednání žalobce. Správní orgán se věnoval závažnosti obou skutků, jak uzavření únikového východu, tak i neprovozuschopnosti jmenovaných požárně bezpečnostních zařízení (nedoložení provozuschopnosti).

[30] Prvoinstanční správní orgán zřejmě použil při stanovení pokuty absorpční zásadu, podle níž se při spáchání dvou a více skutků udělí pokuta v rámci zákonné sazby za ten delikt, který je nejpřísněji trestný. V daném případě činila u obou spáchaných deliktů horní hranice pokuty až 500 000 Kč. Také z obsahu odůvodnění především prvoinstančního správního rozhodnutí vyplynulo, že oběma skutkům správní orgán přičítal stejně velkou závažnost. Je zřejmé, že za spáchání pouze jednoho deliktu by byla uložena pokuta nižší, než při spáchání dvou deliktů, jako v tomto případě. Při ukládání konkrétní výše pokuty je druhý ze dvou spáchaných skutků jen přitěžující okolností pro pokutu ukládanou dle jen jednoho ze skutků. Je to pro delikventa výhodnější, jinak by totiž byl ohrožen za každý spáchaný skutek pokutou až do výše 500 000 Kč (při nepoužití absorpční zásady). I z tohoto rozboru není zřejmé, že by pokuta 160 000 Kč za dva spáchané skutky, když u každého byl žalobce ohrožen pokutou až do výše 500 000 Kč, měla být nepřiměřená. K tomu dále přistoupilo i hodnocení zákonných kritérií (níže).

[31] V souladu s § 76 odst. 6 zákona o PO se prvoinstanční správní orgán zabýval i dalšími kritérii. Je však třeba vzít v úvahu, že citované ustanovení poskytuje jen demonstrativní výčet kritérií, ke kterým má správní orgán při ukládání pokuty přihlížet. Lze tedy vzít v úvahu i jiná kritéria. K „době trvání“ protiprávního jednání žalobce prvoinstanční správní orgán uvedl, že tato nebyla přesně zjištěna, a proto byl žalobce sankcionován pouze za jednání, které bylo zjištěno ke dni kontroly. Tedy k 30. 7. 2007 a k 6. 8. 2007. Dle názoru soudu je zřejmé, že nebude vždy možné přesně určit dobu protiprávního jednání. Správní orgán by se ale měl pokusit zjistit alespoň počátek protiprávního jednání. Pokud není možné usuzovat na určitou dobu trvání protiprávního jednání, pak může být delikvent trestán pouze za jednání ke konkrétnímu datu, tj. zpravidla ke dni kontroly. Taková úvaha se pak musí objevit ve správním rozhodnutí, což se v posuzovaném případě stalo. V nyní posuzovaném případě prvoinstanční správní orgán vycházel pouze ze závadného stavu zjištěného k okamžiku kontroly (k 30. 7. 2007 a k 6. 8. 2007), což v odůvodnění napadeného rozhodnutí potvrdil i žalovaný.

[32] Pokud jde o další zákonné kritérium „rozsahu způsobené škody“, nelze podle názoru krajského soudu v uvedené věci k němu přihlížet, neboť zde není z povahy věci použitelné. Týká se to obou posuzovaných deliktů, protože oba patří mezi tzv. delikty ohrožovací. Škodlivost deliktů spočívá v prostém udržování protiprávního stavu, aniž přitom musí dojít ke vzniku škody. Na to již upozornilo prvoinstanční rozhodnutí, a proto nebylo uvedené kritérium ve vztahu k výši pokuty uplatněno. Vzhledem ke způsobu hodnocení výše uvedených kritérií vyhodnotil prvoinstanční správní orgán sankci ve výši 160 000 Kč, tj. sankci uloženou v dolní hladině zákonného rozpětí, které jinak činilo až 500 000 Kč, za přiměřenou s dostatečným represivním i preventivním účinkem, a též za odpovídající sankcím, ukládaným za podobná porušení srovnatelným subjektům. Též žalovaný shledal

zdůvodnění pokuty s ohledem na charakter objektu a výskyt velkého počtu osob za dostatečný a zcela odmítl námitku žalobce, že se prvoinstanční orgán měl zabývat počtem osob v provozovně v době zjištění. Krajskému soudu v Brně nezbyvá, než těmto závěrům správních orgánů zcela přisvědčit. Rovněž soud považuje za dostatečné zdůvodnění závažnosti protiprávního jednání žalobce především velikostí a charakterem objektu a též vyšším počtem osob běžně se vyskytujících v provozovnách. Ani zdejší krajský soud nesdílí názor žalobce, že bylo třeba se zabývat počtem osob (rámcovým počtem osob) v provozovně v době kontrolního zjištění. Z hlediska zjištěných ohrožovacích deliktů je přesný počet osob přítomných v provozovně v době protiprávního jednání žalobce - kontrolního zjištění orgánu dozoru irelevantní. Jde o delikt ohrožovací, a tak i jen jedna v provozovně přítomná a potencionálně ohrožená osoba (např. zaměstnanec) na svém zdraví by „postačovala“ k vyhodnocení porušení zákonných povinností jako závažných. Vedle toho je ohrožen i majetek a zboží, kterým je provozovna vybavena, a v neposlední řadě je ohrožena též sama provozovna. Je třeba také vzít v úvahu, že ve velkých provozovnách bývá mnoho zaměstnanců a též mnoho zákazníků, je tak ohrožena velká skupina osob. Velkoplošné provozovny jsou právě z těchto důvodů - pro velký počet zákazníků s komplexní nabídkou sortimentu budovány. Charakteru a velikosti provozovny pak musí odpovídat větší počet zaměstnanců. Obdobnou námitku ohledně počtu osob v provozovně uplatnil žalobce i v žalobě s tím, že jde o objektivní požadavek, neboť pouhé prohlášení, že se v objektu nachází velké množství osob, je neurčité a bez opory v provedeném dokazování. Krajský soud, jak již výše uvedl, tento názor s žalobcem nesdílí. Velkokapacitní prodejny jsou budovány za účelem zisku, mají velký obrat, spoustu zboží, velký počet zákazníků, a též tomu úměrný velký počet zaměstnanců. V daném případě „velkého množství osob“ jsou takto ohroženy desítky osob, které jsou naprosto běžně přítomny v takových provozovnách, nehledě na to, že k vyšší závažnosti by postačovala být jen jediná osoba ohrožená na životě či zdraví. Z toho pohledu nelze termín „velké množství osob“ považovat za zcela neurčitý, jak namítal žalobce, nýbrž za snadno představitelný pojem o větším počtu osob obvykle se v takových provozovnách vyskytujících. Nehledě na to, že vzhledem k velikosti kontrolovaných objektů a rozdílnému pohybu osob (zákazníků i zaměstnanců) v jednom okamžiku - okamžiku kontroly by bylo téměř nemožné určit přesný počet osob v době zjištění správních deliktů. Žalobcem uplatněnou námitku tak vyhodnotil soud za nedůvodnou.

[33] Žalobce dále namítal značný časový odstup mezi oběma vydanými prvoinstančními rozhodnutími, zdůrazňoval nutnost aktuálnosti ukládané sankce, která může plnit svůj účel jen, je-li zachována mezi jednáním a ukládaným trestem přiměřená časová souvislost, a že v daném případě odstup pěti let by měl být důvodem k podstatnému snížení pokuty.

[34] K uvedené námitce krajský soud uvádí, že okolnosti daného případu nenasvědčují tomu, že by časový odstup od spáchání správních deliktů mohl být důvodem ke snížení či podstatnému snížení uložené pokuty. Tento přístup by odporoval zásadě legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého dbá správní orgán při přijímání řešení na to, aby bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu a aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování skutkově shodných případů. V dané věci muselo být přihlédnuto k závažným důvodům případu, které vedly k uložení pokuty ve výši 160 000 Kč a též k tomu, že po celou dobu od spáchání deliktů (30. 7. 2007 a 6. 8. 2007) probíhalo ve věci řízení, ať už správní řízení nebo soudní řízení. Správní orgány

ve věci postupovaly a rozhodovaly o jednotlivých podáních žalobce velmi rychle. Nejprve byl v krátké době po kontrolním zjištění vydán dne 22. 10. 2007 příkaz, proti kterému žalobce podal odpor dne 5. 11. 2007. Dne 30. 11. 2007 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, proti kterému podal žalobce odvolání. Odvolací orgán odvolání zamítl rozhodnutím ze dne 28. 5. 2008, č.j. MV-5939-2/PO-2008, proti kterému žalobce brojl správní žalobou dne 31. 7. 2008 u Městského soudu v Praze. Soud rozsudkem ze dne 7. 3. 2012, č.j. 5 Ca 259/2008-61-64, zrušil rozhodnutí odvolacího orgánu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Odvolací orgán pak rozhodnutím ze dne 17. 4. 2012, č.j. MV-5939-16/PO-2008, zrušil předchozí prvoinstanční rozhodnutí z 30. 11. 2007 a vrátil věc HZS Jmk k odstranění nedostatků a vydání nového rozhodnutí. Nové prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 23. 5. 2012, č.j. HSBM-422-15/1-PR-2007, které následně potvrdil i žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 8. 2012, č.j. MV-71775-4/PO-C-2012. Proti citovanému rozhodnutí brojl žalobce u zdejšího soudu správní žalobou (nyní posuzována).

[35] Na základě výše naznačené geneze případu má krajský soud za to, že před správními orgány nedošlo ve věci k žádnému prodlení, správní orgány jednaly a příslušná rozhodnutí vydávaly vždy do 2 až 4 měsíců. Je třeba též uvážit, že žalobce využil plnou škálu opravných prostředků, které skýtá český právní řád, a správní orgány se musely těmito podáními řádně zabývat, což také obsáhlo jistý čas. Bylo dodrženo ust. § 77 odst. 1 zákona o PO, podle kterého lze zahájit řízení o uložení pokuty do 1 roku ode dne, kdy se o porušení povinnosti dozvěděl orgán vykonávající státní požární dozor s tím, že řízení musí být pravomocně skončeno do 3 let od porušení povinnosti. Porušení povinností žalobce bylo zjištěno dne 30. 7. 2007 a dne 6. 8. 2007 a jednoznačně bylo do 1 roku od těchto dat zahájeno řízení o uložení pokuty za zjištěná protiprávní jednání žalobce. Současné je nutno poukázat na § 41 s.r.s., podle kterého ve věcech přestupků, kárných, disciplinárních nebo jiných správních deliktů pro zánik odpovědnosti, popř. pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty neběží po dobu řízení před soudem. K přerušení běhu lhůt tak došlo v době projednávání správní žaloby Městským soudem v Praze (od podání žaloby dne 31. 7. 2008 do právní moci jeho rozsudku dne 15. 3. 2012). Lhůty neběžely ani v době tohoto soudního řízení před Krajským soudem v Brně (od podání žaloby dne 8. 10. 2012 do právní moci rozsudku). Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud považuje žalobní námitku časového odstupu pěti let (podobnost s ukládáním trestu v trestním řízení) a požadavek na podstatné snížení pokuty za nedůvodné. Obdobně se vyjádřily i oba správní orgány ve svých rozhodnutích.

[36] Žalobce dále označil pokutu ve výši 160 000 Kč za nepřiměřenou s tím, že za přiměřenou by považoval jediné sankci nepřevyšující částku 80 000 Kč. Odůvodnil to pouze uplynutím doby delší než 5 let od vytýkaného jednání. Krajský soud již výše vyložil důvody, proč není časový odstup a uplynutí doby v této věci důvodem ke snížení uložené pokuty. Za každý ze zjištěných deliktů bylo možno uložit pokutu až do 500 000 Kč, tedy daleko vyšší, než byla uložena. Navíc u žalobce šlo o spáchání dvou deliktů, které měly být současně pokutou postiženy. Neudržování volného únikového východu a neudržování provozuschopnosti požárně bezpečnostních zařízení patří k nejzávažnějším porušením povinností na úseku požární ochrany. Námitka nepřiměřené pokuty tak nemůže dle názoru soudu vůbec obstát. Pokud žalobce namítal rozpor správních rozhodnutí se závěry rozsudku Městského soudu v Praze, pak zdejší soud žádný takový rozpor neshledal. Správní orgány se řídily závazným právním názorem tohoto soudu a v nových rozhodnutích vady napravily.

Namítal-li žalobce, že se žalovaný nezabýval odvolacími námitkami, konkrétně že mělo být přihlédnuto k době, která uplynula od spáchání deliktu, pak k tomu zdejší soud uvádí, že se tvrzení žalobce nezakládá na pravdě. Žalovaný se řádně zabýval uplatněnými odvolacími námitkami a konkrétně k uplynutí doby nepřihlédl s odůvodněním, že to v dané věci nemůže být důvodem ke snížení uložené pokuty (viz str. 4 odůvodnění rozhodnutí žalovaného).

[37] V daném případě bylo dostatečně skutkově podepřeno možné ohrožení zdraví osob a majetku v provozovnách žalobce, resp. aby toto bylo hodnoceno v neprospěch žalobce. Následek byl jen předpokládán, pokud by nastal, byl by hodnocen jinou měrou.

[38] K úvahám žalobce o nepřiměřenosti pokuty je třeba připomenout, že ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva správního orgánu), tedy zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích a volit některé z možných řešení, které zákon dovoluje.

[39] Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání lze dle § 78 odst. 1 s.ř.s. jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení (vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality apod.) nebo zneužil-li volné uvážení. Soud tedy posuzuje, zda rozhodnutí správních orgánů nevybočila z mezí stanovených zákonem.

[40] Z rozhodnutí správních orgánů je zřejmá snaha o individualizaci pokuty a její řádné zdůvodnění. Důvody v rozhodnutí vyložily, která zákonná kritéria byla vzata v úvahu (§ 76 odst. 6 zákona o PO) a jaký vliv měla na význam deliktů. Soud tak nemá důvod vytýkat správním orgánům nedostatky v užití správního uvážení.

[41] Použité správní úvahy o výši pokuty nevybočily ze zákonných mezí a ani netrpí vnitřním logickým rozporem. Obsah správního spisu jako celku a podaná žaloba nezakládají důvod pro snížení již uložené pokuty. Vzhledem k tomu, že za protiprávní jednání bylo možno uložit pokutu podle § 76 zákona o PO až do výše 500 000 Kč, má krajský soud za to, že uložená pokuta ve výši 160 000 Kč je přiměřená a nikoliv excesivní, a je plně odpovídající porušení povinností, přitom bylo její uložení řádně a přezkoumatelným způsobem správními orgány odůvodněno.

[42] Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal důvodu, pro který by měl přistoupit k moderaci uložené sankce. K tomu lze doplnit, že smyslem moderace není hledání „ideální“ sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy by sankce, byť v zákonném rozmezí, zjevně neodpovídala zobecnitelné představě o adekvátnosti a spravedlnosti sankce. Tak tomu však v daném případě nebylo.

V. Závěr a náklady řízení

[43] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými a jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

[44] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak, jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. října 2014

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu